

[Ibsen.]

Rekvisitter skal sendes fra Kongens Nytorv til Raadhuspladsen. Fremdeles tror jeg, at hvis dette Forslag skulde blive realiseret, vilde det blive Begyndelsen til Nationalteatrets Ligbøngelse. Dette Eksperiment vilde ogsaa blive dyrt, og faldt det uheldigt ud, og Underskuddet blev større i de 3 Aar i Stedet for, at det helst skulde blive mindre ved de to Scener, vilde det ganske sikkert føre til, at Taalmodigheden hos Lovgiverne i dette Ting vilde briste. Jeg tror, at man saa vilde følge Retsstatspartiets Forslag om Ophævelse af det kongelige Teater enten ved Salg eller Bortleje, saaledes at Forbindelsen mellem Stat og Scene dermed fuldstændig vilde ophøre.

Der er ogsaa en anden Ting. Alle de Indtægter, man regnede med ved Lejen af Dagmar-teatret, var i Virkeligheden en Række Fremtidsforhaabninger, der maaske kunde være skønne, men de var kun lidet sikre. Udgifterne var derimod sikre nok. Foruden Lejen paa 100 000 Kr. var der nemlig Engagement af en stor Del af Dagmar-teatrets Skuespillere, et Krav, der forekommer mig at staa i noget Misforhold til den stadige Talen om, at det kongelige Teater har et saa stort kunstnerisk Personale, at det ikke kan benytte det paa een Scene. Og saa skulde man pludselig, naar man fik de to Scener, have en betydelig Udvildelse af Personalet ved Engagering af Dagmar-teatrets Personale, hvortil kommer, at man skulde beholde en ekstra Direktør og ekstra Sceneinstruktør, hvad der vilde komme til at koste ca. 30 000 Kr. Naar dertil kommer Funktionærerne ved Dagmar-teatret og de dermed forbundne Udgifter, er jeg bange for, at Besparelsen ved denne Plan ikke bliver stor. Man opstiller saa nogle Beregninger om, at Indtægten paa Dagmar-teatret skulde gaa op, der skulde komme en højere Spilleindtægt, naar det kongelige Teaters Kunstnere optraadte paa denne Scene. Jeg tør ikke udtale mig derom, men det kan ogsaa være, at det Plus, man fik i Jernbanegade, blev et Minus for Kongens Nytorv, fordi Besøget dør blev ringere i samme Grad, som det steg paa Dagmar-teatret. Der skulde ogsaa ved denne Plan skaffes mere Plads for Operaen paa det kongelige Teater, men Operaen er dyrere end Skuespillet, en Operaopførelse koster gennemgaaende mere end en Opførelse af et Skuespil, og flere Operaopførelser vil maaske ogsaa i det lange Løb give tyndere Hus. Værdien af hele denne Foranstaltning bliver altsaa meget problematisk og efter min Mening højst risikabel for det kongelige

Teaters hele Fremtid som statsunderstøttet Scene. Udgifterne er, som sagt, sikre nok, men Indtægterne er mere at ligne ved de Spurve, der sidder paa Taget, som man haaber at faa fat paa, men som man slet ikke har nogen Sikkerhed for at faa fat paa. Derfor kan jeg kun med Tilfredshed hilse, at dette Forslag synes at være gaaet i sin Mor igen.

Det foreliggende Lovforslag synes at være meget simplere og langt bedre økonomisk underbygget. Det giver bedre Kaar for det kongelige Teater og tager samtidig intet fra Radiofonien og heller ikke fra Lytterne. Det af den højtærede Undervisningsminister fremsatte Forslag indeholder foruden Planen om Anneksscenen ogsaa en Henvisning til, at man kan forbedre det kongelige Teaters Økonomi ved, at man kan indvinde 200 000 Kr. om Aaret fra Statsradiofonien, idet man, efter at have foretaget den tekniske Installation paa det kongelige Teater og forbedret den, mener at kunne regne med at faa tilfredsstillende Udsendelser. Det maa betragtes som en betydelig Fordel for Teatret og ligeledes som en Fordel for Lytterne, at Kunsten fra dette Teater saaledes kan bringes ud til Lytternes store Kredts. Det maa vel væsentlig blive Operaer, der skal udsendes fra det kongelige Teater. Men det kan vel neppe tænkes, at Lytterne, der hver Aften kan sidde ved deres Apparater, vil blive tilfredse med at høre den samme Opera lige saa mange Gange, som den kunde samle fuldt Hus eller i alt Fald tilstrækkeligt Hus til Opførelser paa det kongelige Teater. Det er derfor et Spørgsmaal — det er jo berørt af tidligere ærede Talere her —, om ikke denne Sum af 200 000 Kr. er sat lovlig højt, forudsat da, at man ikke ræsonnerer saaledes, at Staten har Ret til at raade over visse Dele af Licensafgiften til kulturelle Formaal, rent bortset fra, om de falder sammen med Lytternes Interesse eller ikke. Man kan jo kun, naar man skal følge Loven, anvende Licensafgiften til Fordel for Lytterne, men med Fortolkning kan den naturligvis anvendes paa forskellig Maade, og desuden kan man jo ogsaa ræsonnere saaledes, at Lytterne faar fuld Valuta for de 10 Kr. om Aaret, selv om man anvender et Par Hundrede Tusinde Kroner paa saadanne Udsendelser fra det kongelige Teater, som de ikke mener at have saa overordentlig megen Interesse af. En saadan Betragtning vil imidlertid sikkert ikke finde Tilslutning blandt Flertallet af Lytterne, og adskillige Resolutioner, som i den senere Tid er kommet frem i Jylland, viser noksom dette.